

**Esztergom Város
Polgármestere**

TATABÁNYAI TÖRVÉNYSZÉK
Címjegyző Tatabánya

84

11 40 006 420 1 3
2015. 06. 15.

Érkezett db

Tatabányai Törvényszék
2800 Tatabánya, Komáromi út 4.
útján

Magyarország Alkotmánybírósága
1535 Budapest, Pf. 773
részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1767-0/2015</u>	
Érkezett: <u>2015 JÚN 15.</u>	
Példány: <u>3</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>3 x 14 + 26</u> db	<u>tb</u>

14. szám:
11683-3/2015.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Esztergom Város Önkormányzata képviselőjében Romanek Etelka polgármester** (a továbbiakban: az „Indítványozó”, címe: 2500 Esztergom, Széchenyi tér 1.) az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő:

I. Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: „Abtv.”) 27. §-a alapján az Abtv. 43. § (1) bekezdésének alkalmazásával állapítsa meg a Kúria **Pkf.V.25.002/2014/2.** számú, 2015. március 5-én kelt, és az Indítványozó jogi képviselője részére 2015. március 31-én kézbesített végzésének (lásd I/1. számú melléklet) (a továbbiakban: a „**Kúria Végzése**”) alaptörvény-ellenességét és szíveskedjen a Végzést megsemmisíteni, mivel az sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által védett tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által biztosított jogorvoslathoz való jogát.

II. Kérjük továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Kúria Végzésével egyidejűleg a Győri Ítéltábla 2014. október. 1. napján kelt, Gf.II.20.188/2014/2. számú, igazolási kérelmet, valamint a fellebbezést elkésettség okán hivatalból elutasító végzését (lásd I/2. számú melléklet) (a továbbiakban: az „**Ítéltábla Végzése**”) alaptörvény-ellenességét is állapítsa meg és szíveskedjen az Ítéltábla Végzését megsemmisíteni. Tekintettel arra, hogy a Kúria Végzése a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, továbbá arra, hogy az Ítéltábla Végzésének jogerőre emelkedését és ezzel végrehajthatóvá válását a Kúria ugyanezen Végzése tette lehetővé, ezáltal az Ítéltábla Végzése is a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, ugyanazon okokból, amelyek a Kúria Végzését alaptörvény-ellenessé teszik. Mivel így az Ítéltábla Végzése jogerőre emelkedéséhez egy tisztességtelen eljárás vezetett, az eljárás tisztességtelensége, és ezzel alaptörvény-ellenessége szükségszerűen – és a részítélet tartalmától függetlenül – kisugárzik az Ítéltábla Végzésére, amely ezért tehát osztja a Kúria Végzésének lentebb részletesen indokolt alaptörvény-ellenes jellegét.

Esztergom Város Polgármesteri Hivatala

Postafiók: 92

2501 Esztergom, Széchenyi tér 1.

tel.: (33) 542-005

fax: (33) 413-808

III. Kérjük továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Kúria Végzésével, valamint az Ítéletábla végzésével egyidejűleg a **Tatabányai Törvényszék 9.G.40.006/2013/38. számon hozott részítéletének (lásd I/3. számú melléklet) (a továbbiakban: „Részítélet”) jogerőre emelkedésének alaptörvény-ellenességét** is állapítsa meg. Tekintettel arra, hogy a Kúria Végzése, valamint az Ítéletábla Végzése a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, továbbá arra, hogy a Részítélet jogerőre emelkedését és ezzel végrehajthatóvá válását a Kúria, valamint Ítéletábla ugyanezen Végzése tette lehetővé, ezáltal a Részítélet is a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, ugyanazon okokból, amelyek a Kúria Végzését alaptörvény-ellenessé teszik. Mivel így a Részítélet jogerőre emelkedéséhez egy tisztességtelen eljárás vezetett, az eljárás tisztességtelensége, és ezzel alaptörvény-ellenessége szükségszerűen – és a részítélet tartalmától függetlenül – kisugárzik a Részítéletre, amely ezért tehát osztja a Kúria, valamint az Ítéletábla Végzésének lentebb részletesen indokolt alaptörvény-ellenes jellegét.

Kérjük ezért,

a **Tisztelt Tatabányai Törvényszéket**, mint **elsőfokú bíróságot**, hogy a jelen alkotmányjogi panaszra tekintettel a **9.G.40.006/2013/38. számon hozott Részítélet végrehajtását függesse fel**

ennek hiányában pedig

a **Tisztelt Alkotmánybíróságot**, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 359/C. § (2) bekezdése alapján az első fokon eljáró Tatabányai Törvényszéket **hívja fel a 9.G.40.006/2013/38. számon hozott részítélete végrehajtásának felfüggesztésére.**

Az Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésének megfelelően nyilatkozik arról, hogy az adatainak nyilvános kezeléséhez és az indítvány nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Az Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § rendelkezése értelmében illetékmentes.

1. Az alkotmányjogi panasszal érintett végzés és annak háttere:

A Tatabányai Törvényszék mint elsőfokú bíróság az Indítványozót 564.593.741,- forint és járulékai megfizetésére kötelezte az Indítványozó, mint alperes és a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] „fa” I. rendű felperes és a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] II. rendű felperes közötti vállalkozási szerződésből eredő kár megfizetésére irányuló perben a 2014. augusztus 14. napján kelt, 9.G.40.006/2013/38. számú részítéletében. Az Indítványozó jogi képviseletét a perben a [REDACTED] Ügyvédi Iroda (a továbbiakban: a „**Megbízó Ügyvédi Iroda**”) látta el, amely a Dr. [REDACTED] Ügyvédi Iroda részére – az elsőfokú eljárás során csatolt – helyettesítési meghatalmazást állított ki (lásd I/4. számú melléklet).

A részítélettel szemben az Indítványozó – jogi képviselője útján – a fellebbezési határidő lejártát követően egy nappal, 2014. szeptember 10. napján ajánlott küldeményként postára adott fellebbezést nyújtott be, amelyben a részítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. A fellebbezéssel egyidejűleg az Indítványozó a fellebbezési határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet is előterjesztett (lásd I/5. számú melléklet).

Az Indítványozó igazolási kérelmében előadta, hogy az ügyben eljáró helyettes ügyvéd, dr. [REDACTED] (a továbbiakban: a „**Helyettes Ügyvéd**”) 2014. szeptember 9-én – azaz a fellebbezési határidő utolsó, 15. napján – elszenvedett többszöri váratlan, eszméletvesztéssel járó rosszulléte, valamint az amiatt szükségessé vált azonnali orvosi vizsgálatok miatt a benyújtás egy napos késedelmet szenvedett. Ennek igazolására a háziorvos által 2014. szeptember 9. napján 07:34-kor kiállított ambuláns lapot csatolt (lásd I/6. számú melléklet) (a továbbiakban: az „**Ambuláns lap**”). Az Ambuláns lap anamnézise szerint a vashiányos anémia vérszegénysége és az excesszív

havivérzés szabálytalan ciklussal okozhatta azt, hogy a Helyettes Ügyvédnek „ismét ájulásos rosszulléte volt. Álló helyzetben szédül, lakását képtelen elhagyni. Dolgozni nem tudott menni.”

Az Indítványozó emellett 2014. szeptember 11. napján és 2014. szeptember 12. napján is igazolási kérelem kiegészítését terjesztette a Tatabányai Törvényszék elé (lásd I/7. számú melléklet). Az igazolási kérelem kiegészítéseiben előadta, hogy a mulasztás nem munkaszervezési vagy adminisztratív hiányosságból fakadt, hanem a képviselő akaratától független, olyan objektív akadály következménye volt, amely a mulasztás vétlenségét megalapozza. E körben hivatkozott a BH 2012.14. számú döntésre (lásd I/8. számú melléklet). Kiegészítéseiben rögzítette továbbá, hogy bár a Helyettes Ügyvéd váratlan megbetegedése miatt nem tudta értesíteni a Megbízó Ügyvédi Iroda ügyvédeit, ők szabadságuk, illetve külföldi tartózkodásuk következtében egyébként sem tudtak volna intézkedni a Helyettes Ügyvéd helyett a mulasztás elkerülése érdekében. Ennek alátámasztására az Indítványozó csatolta a Megbízó Ügyvédi Iroda ügyvédeknek szabadságengedélyeit (lásd I/9. számú melléklet).

Az Ítéletábra Végzése az Indítványozó igazolási kérelmét elutasította, a részítélet elleni fellebbezést pedig hivatalból elutasította.

Az Ítéletábra Végzésének indokolása szerint az igazolási kérelem aaptalan, ezért az elkésett fellebbezés érdemi felülbírálatra nem alkalmas. Ezt az álláspontját a Győri Ítéletábra a Polgári perrendtartás (a továbbiakban: „Pp.”) 234. §, 105. § (4) bekezdés, 106. § (1) bekezdés, 107. § (2) bekezdés, 109. § (3) bekezdés, valamint az Ügyvédi törvény (a továbbiakban: „Ütv.”) 1. §, 23. § (5) bekezdésének rendelkezéseire hivatkozó érvelésre alapította. Az Ítéletábra a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értékelése után arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezés – amelyet ajánlott küldeményként legkésőbb 2014. szeptember 9-én kellett volna postára adni vagy személyesen az elsőfokú bíróságon benyújtani – elkésett, figyelemmel arra, hogy 2014. szeptember 10. napján adták postára. Az elkésettség folytán beálló jogkövetkezményeket orvosolandó igazolási kérelem akkor alkalmas a kimentésre, ha a mulasztás vétlensé (önhibán kívüli) volt.

Az Ítéletábra álláspontja szerint azonban az igazolási kérelemben előadottak nem voltak alkalmasak az önhibán kívüli mulasztás valószínűsítésére. Ennek oka az Ítéletábra szerint az, hogy a jogi képviselővel eljáró fél igazolási kérelmével kapcsolatos bírói gyakorlat – amely az Ütv. 1. §-ában megfogalmazott követelményekből indul ki – a határidők betartása terén a jogi képviselőkkel szemben magasabb elvárhatósági követelményeket támaszt, amely szűkíti a mulasztás vétlenségét megalapozó okok körét, valamint a méltányosság alkalmazhatóságának eseteit. A mulasztás vétlenségét megalapozó okokat illetően ezért az Ítéletábra azzal érvelt, hogy a bírói gyakorlat következetesen nem tekinti a jogi képviselő váratlan betegség vagy egyéb váratlan helyzet miatti akadályoztatását önmagában a mulasztás alóli vétlensé kimentési oknak.

Emellett az Ítéletábra a méltányos elbírálást szem előtt tartva sem tartotta alaposnak az igazolási kérelmet. Az ambuláns lapon feltüntetett diagnosztikából levezett következtetései szerint a Helyettes Ügyvédnek tisztában kellett lennie saját betegségével, annak lefolyásával, illetve – mivel az kórházi ellátást nem igényelt –, a Helyettes Ügyvéd abban sem volt akadályozva, hogy rosszullétéről értesítse a Megbízó Ügyvédi Irodát. Ezt az is alátámasztja az Ítéletábra szerint, hogy a „házi orvos is – feltehetően – telefonos értesítésre jelent meg a Helyettes Ügyvéd lakásában.” Az Ítéletábra szerint az önhiba továbbá nem csak a Helyettes Ügyvéd, hanem a Megbízó Ügyvédi Iroda oldalán is fennállt, figyelemmel arra, hogy a benyújtott szabadságengedélyek nem igazolják valamennyi irodatag távollétét, és a szabadságra hivatkozás amúgy is sérti az Ütv. 1. § szerinti ügyvédi kötelezettséget, amely az ügyfél érdekének gondos ellátására vonatkozik. Az Ítéletábra kifogásolta továbbá, hogy a Helyettes Ügyvéd meghatalmazására nem a szabadságolás miatt került sor, mert már 2013. április 12. napján meghatalmazták helyettesítésre a perben, teljes jogkörrel történő eljárásra.

Összességében az Ítéletábra álláspontja szerint a mulasztás a Megbízó Ügyvédi Iroda és a Helyettes Ügyvéd munkaszervezési hiányosságának tekintendő, amely a méltányos elbírálás

esetén sem alapozza meg önhiba hiányát, és ezáltal a késedelem vétlenségét.

Az Indítványozó az Ítéletábra Végzése ellen 2014.10.29. napján fellebbezést (lásd I/10. számú melléklet) (a továbbiakban: „**Fellebbezés**”) terjesztett elő a Kúriához, amelyben az Ítéletábra Végzésének megváltoztatását és azt kérte, hogy a Kúria adjon helyt az igazolási kérelemnek. Az Indítványozó Fellebbezésének indokolásában – a Pp. és az Ütv. fentebb idézett rendelkezéseire hivatkozással – az igazolási kérelem alapjául szolgáló önhiba hiányát és a kérelem méltányos elbírálását illetően az Ítéletábra Végzésének indokolásában megfogalmazottól eltérő következtetésre jutott.

Az Indítványozó álláspontja szerint a mulasztás igazolásával kapcsolatban mind a Megbízó Ügyvédi Iroda, mind a Helyettes Ügyvéd maradéktalanul eleget tett a törvényi rendelkezéseknek. Ennek ellenére az Indítványozó szerint az Ítéletábra a Helyettes Ügyvéd betegségével kapcsolatban iratellenesen és csupán feltételezések alapján vont le – ezáltal fiktiiv – következtetéseket az Ambuláns lapon szereplő információkból, amikor azt állította, hogy a Helyettes Ügyvéd tisztában volt betegségével okával, lefolyásával. Az Ítéletábra saját bevallása szerint is csupán feltételezések alapján vont le következtetést, amikor azt állította, hogy az orvos „*feltehetően telefonos értesítésre jelent meg*”, így a Helyettes Ügyvéd képes lehetett volna arra is, hogy a Megbízott Ügyvédi Irodát értesítse, ezáltal pedig a mulasztást megelőzze. Az Indítványozó a Fellebbezésében előadta, hogy az igazolási kérelemben nem kell részletesen kifejteni az orvosi vizsgálattal kapcsolatos értesítés módját, elegendő csupán annak igazolása, hogy az orvosi vizsgálat alapján a Helyettes Ügyvéd eszméletvesztés miatti munkaképtelen állapotát rögzítették az ambuláns lapon. Az igazolási kérelemben ugyanis elegendő a mulasztás vétlenségének valószínűsítése, nem pedig a bizonyítása.

Az Indítványozó a Megbízó Ügyvédi Iroda mulasztása vétlenségének alátámasztására azzal érvelt, hogy a Megbízó Ügyvédi Iroda kifejezetten az Ütv. 1. § szerinti kötelezettségének teljesítése – a gondos ügyellátás – érdekében bízta meg már a per kezdetén, 2013.04.12-én a Helyettes Ügyvédet, aki így az események folyását kezdetektől figyelemmel követhette. A Megbízó Ügyvédi Irodának – az Ítéletábra által állítottól eltérően valóban – összes, aláírásra jogosult tagjának (két ügyvédjének és két alkalmazott ügyvédjének) távolléte nem sértette az Ütv. 1. § szerinti kötelezettséget, figyelemmel arra, hogy előzetesen kifejezetten gondoskodtak helyettesítésükről. Ezért a Helyettes Ügyvéd váratlan rosszulléte, valamint az a tény, hogy akadályozásáról a Megbízó Ügyvédi Irodát nem tudta értesíteni, a Megbízott Ügyvédi Irodáján kívül eső objektív tény, amelyet egyébként az Ítéletábra sem vont kétségbe. Az Indítványozó továbbá a mulasztása vétlenségének alátámasztására párhuzamot vont a jelen eset és a BH 2012.14. számú eseti döntés tényállása között, amelyben a fellebbezés késedelmes előterjesztésében érintett jogi képviselő mulasztásának vétlensége arra tekintettel került megállapításra, hogy a határidő utolsó napján a jogi képviselő gépjárművének elromlásával és a javítási munkálatok befejezésével járó idővesztés miatti késedelem a jogi képviselő akaratától független, objektív akadály, nem pedig munkaszervezési hiba volt.

Az Indítványozó kifogásolta továbbá az igazolási kérelem méltányos, mi több, objektív elbírálásának hiányát, amely abban nyilvánult meg, hogy a Helyettes Ügyvéd eszméletvesztéssel járó munkaképtelen állapotát adminisztratív, munkaszervezési hibának tekintette.

A Kúria Végzésében az Ítéletábra Végzését helyben hagyta. A Kúria Végzésének indokolásában – a Pp. és az Ütv. már idézett rendelkezéseire hivatkozással – az Ítéletábra Végzésében foglaltakkal azonos érvek alapján állapította meg a Fellebbezés alaptalanságát. A Kúria álláspontja szerint a jogi képviselőkkel szembeni magasabb elvárás követelményeket, emiatt az mulasztás vétlenségét megalapozó okok szűkebb körét, valamint a méltányos elbírálás szűkített lehetőségét az egységes bírói gyakorlat (BH 2000.493., BH 1996.595, BDT 2004.1030) (lásd I/11. számú melléklet) támasztja alá. Az Indítványozó pedig a Kúria Végzése alapján „*igazolási kérelmében semmilyen indokot nem jelölt meg arra vonatkozóan, hogy mi akadályozta abban, hogy megfelelő munkaszervezés mellett intézkedjen a fellebbezés határidőben történő előterjesztéséről különösen arra figyelemmel, hogy a megfellebbezendő határozat kézhezvételétől számítva már két hét eltelt.*”

2. Az alkotmányjogi panasz megindításának eljárási feltételei (Abtv. 27. § és 30. § (1) bekezdés)

Az Abtv. 27. § tartalmazza azokat a feltételeket, amelyek megléte esetén az indítványozó jogosult az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alkotmányjogi panaszt előterjeszteni. Ezen túlmenően az Abtv. 30. § (1) bekezdése határozza meg az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejét főszabály szerint a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napban.

A jelen indítvány mind az Abtv. 27. §-ában, mind az Abtv. 30. §-ában meghatározott feltételeknek megfelel.

Az Indítványozó az Abtv. 27. § értelmében egyedi ügyben érintett személynek tekintendő, figyelemmel arra, hogy az minősül érintettnek, akiknek a jogát, jogos érdekét a támadott bírói döntés sérti.¹ Emellett az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában azt a követelményt állítja, hogy az indítványozó személyes, közvetlen és tényleges érintettségének megállapíthatónak kell lennie.² Az Indítványozó az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló perben alperesként vesz részt. A Pp. 48. § szerint a perben fél az lehet (perbeli jogképesség), akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek.

A perben az Indítványozó által előterjesztett igazolási kérelem alaptörvény-ellenes elutasításával a mulasztás következményei az Indítványozóra nézve álltak be. Ezek a jogkövetkezmények egyrészt eljárásjogiak, figyelemmel arra, hogy az igazolási kérelem elutasításával egyúttal a fellebbezés hivatalbóli elutasítására is sor került, amely következtében a fellebbezéssel támadott részítélet többé nem támadható meg fellebbezéssel; beállt az alaki jogerő, a polgári peres eljárás pedig befejeződött. Másrészt – az igazolási kérelem elutasítása miatt – a fellebbezés elutasításának anyagi jogi jogkövetkezményeit az jelenti, hogy a részítéletben foglalt döntés a felekre, a bíróságokra és más hatóságokra kötelezővé vált, a felek pedig a részítéleti tényállásból eredő anyagi jogot többé nem vitathatják; azaz beállt az anyagi jogerő.

Tekintettel arra, hogy a jogerő alanyi terjedelme azoknak a személyeknek a körére vonatkozik, akikre az anyagi jogerő kiterjed, különösen a felekre, így az alperesként eljáró Indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való alapjogát a Kúria Végzése közvetlenül, ténylegesen, és személyében érintette. Erre tekintettel az Indítványozó saját nevében jogosult alkotmányjogi panaszt előterjeszteni.

Az Abtv. 27. § értelmében az Indítványozó – egyebek mellett – akkor fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha a támadott végzés az ügy érdemében hozott döntésnek vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, és a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. Az alkotmányjogi panasz nem csak ítélet vagy egyéb ügydöntő határozat (például eljárás-megszüntető végzés), hanem minden, bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen igénybe vehető – különösképpen igaz ez a jelen alkotmányjogi panasszal érintett, kiemelten jelentős érdeksérelmet tartalmazó döntés esetén. Indítványozót jelen indítvány megtételére Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (Mötv.) 42.§ 9. pontja szerint a Indítványozó képviselő-testülete határozatával felhatalmazta. (lásd I/12. számú melléklet)

Az Alkotmánybíróság több döntésében³ is lehetővé tette az alkotmányjogi panasz igénybevételét olyan polgári ügyben hozott végzéssel szemben, amely kimerítette az „ügy érdemében hozott döntés” vagy a „bírói eljárást befejező egyéb döntés” feltételét. Ennek oka az, hogy Pp. rendszerében is számos végzés formájában megszülető döntés nagyon közel esik az ügydöntő

¹ Bitskey Botond-Gárdos Orosz Fruzsina: A befogadható alkotmányjogi panasz- az első hónapok tapasztalatai. In: Alkotmánybírósági Szemle 2012/1. szám, 93. oldal

² 3012/2012. (VI. 21.) AB végzés Indokolás

³ 3118/2013. (VI. 4.) AB végzés; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés; 12/2015. (V. 14.) AB határozat

jelleghoz⁴, illetve az Abtv. 27. §-a célja és tágabb alkotmányjogi kontextusa is e szakasz tág értelmezését indokolják. Általánosságban tehát megállapítható, hogy az egyéni jogokat közvetlenül és lényegesen befolyásoló, nem előkészítő jellegű közhatalmi döntések érdeminek minősülnek a jogorvoslathoz való jog szempontjából.⁵

Ezt a logikát az Abtv. 27. §-ára alkalmazva nem kétséges, hogy az egyéni jogokat közvetlenül és lényegesen érintő, végleges bírósági határozatok – ha a sajátos perjogi szabályok szerint nem is minősülnek technikai értelemben az ügy érdemében születettnek – mint bírósági eljárást befejező egyéb döntések alkotmányjogi panasz tárgyai lehetnek. Erre tekintettel a Kúria Végzése mindenképpen olyan, bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek tekintendő, mely ellen az Abtv. 27. §-a értelmében lehetséges az alkotmányjogi panasz.

Tekintettel arra, hogy a Végzés rendelkezése szerint: „[a] Kúria e végzése ellen a Pp. 233. § és 233/A. §-a értelmében fellebbezésnek nincs helye, a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki”, így megállapítható, hogy Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.

A fent elmondottak következtében az Indítványozó által benyújtott alkotmányjogi panasz megfelel az Abtv. 27. §-ában foglalt feltételnek. Ugyanígy megfelel az indítvány az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőnek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárás esetében az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje a felülvizsgálat tárgyában hozott határozat kézbesítésétől számított hatvan nap.⁶ Tekintettel arra, hogy a Végzés kézbesítésére 2015. március 31. napján került sor, ezért jelen indítvány határidőn belüli.

3. Az Alaptörvényben biztosított jogok megsértése

Az Abtv. 27. § a) pontja alapján az Indítványozó akkor fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés az Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Alkotmányjogi panasz csak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be. Az Abtv. 27. §-a alapján a Kúria végzése ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében kell vizsgálnia.

Az Abtv. 52. § (1b) bek. b) és e) pontja alapján az alkotmányjogi panaszban meg kell jelölni az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, illetve indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az Alkotmánybíróság csak akkor fogadja be a panaszindítványt, ha az Alaptörvényben biztosított alapjog sérelme és a támadott bírói döntés közötti ok-okozati kapcsolat is leírásra kerül benne.⁷

A Kúria Végzése, valamint az Ítéletábla Végzése megsértette Indítványozónak a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való alapjogait azzal, hogy alaptalanul és hibás következtetések alapján utasította el Indítványozó igazolási kérelmét – ezáltal közvetve megfosztva az Indítványozót a fellebbezés jogától –, annak ellenére, hogy az Indítványozó fellebbezési és igazolási kérelme maradéktalanul megfelelt a jogszabályi követelményeknek. Ezáltal a Kúria Végzése alaptörvény-ellenességet eredményezett, amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet jelent.

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdése értelmében:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és

⁴ Varga István 57. § (5) [Bírósági eljárási garanciák] in: Jakab András: Az Alkotmány kommentárja (2009) Msz. 461.

⁵ Vö. Varga (Lj. 4) Msz. 461.

⁶ 23/1995. (IV. 5) AB határozat, ABH 1995, 119; 41/1998. (XI. 2.) AB, ABH 1998, 306.

⁷ 3116/2012. (VII.26.) AB végzés

pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (...)

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

3.1. Az előző Alkotmány rendelkezései alapján kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazhatósága

Jóllehet a korábbi AB határozatokra az Alkotmánybíróság nem hivatkozhat döntési alapként, azok a jogdogmatika részeként – amennyiben nem mondanak ellent a Testület jelenlegi gyakorlatának – továbbra is irányadóak.

Az előző Alkotmány a tisztességes eljáráshoz való joggal és a jogorvoslati joggal kapcsolatban a következőképpen rendelkezett:

„57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. (...)

(5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot - a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan - a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja.”

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdése a korábbi Alkotmány 57. § (1) és (5) bekezdésének rendelkezéseivel tartalmilag megegyezik. Egy-egy szó eltérés található ugyan a megfogalmazások között, ez azonban a tartalmi egyezőségen nem változtat.

A tisztességes eljáráshoz kapcsolódó rendelkezések között az eltérés pusztán két helyen figyelhető meg. Egyrészt, az Alaptörvény ezen szakasza nem tartalmazza a bíróság előtti egyenlőség elvét, másrészt a tisztességes tárgyalás szót használja az igazságos tárgyalás helyett. Az eltérések oka egyrészt, hogy az Alaptörvény az egyenlőségi klauzulát a XV. Cikk (1) bekezdésében tartalmazza általánosabb megfogalmazásban, míg az igazságos szó helyett a tisztességes szó használata pont az Alkotmánybíróság gyakorlatának és a nemzetközi gyakorlatban bevett szóhasználatnak felel meg.⁸ Megállapítható ezért, hogy az előző Alkotmány tisztességes eljáráshoz kapcsolódó rendelkezései tartalmilag megegyeznek az Alaptörvény hasonló rendelkezéseivel, ezért a korábbi Alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának nincs akadálya.

Hasonló a helyzet a jogorvoslati jogra vonatkozó rendelkezések összehasonlítása során is. Egy-egy szó eltérést tapasztalhatunk (pl.: törvényben meghatározottak szerint), ám az alapjog tartalmát tekintve eltéréssel nem találkozhatunk, mivel egyebekben az Alaptörvény szó szerint veszi át a korábbi Alkotmány rendelkezéseit. Megállapítható ezért, hogy az előző Alkotmány jogorvoslati joghoz kapcsolódó rendelkezései tartalmilag megegyeznek az Alaptörvény hasonló rendelkezéseivel, ezért a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának ebben a tekintetben sincs akadálya.

⁸ Ld. Sólyom László, Rendszeres áttekintés, in: Sólyom László, Az alkotmánybíráskodás kezdetei Magyarországon (2001), 603.

3.2. A tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog alkalmazható a jelen ügyben

A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányi fogalmát és annak elemeit az Alkotmánybíróság alakította, bővítette; erre tekintettel a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan”, vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes.”⁹

A tisztességes eljárásnak egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan ismert elemei közé tartozik az alábbi „kardinális jogok csokra” (ún. bundle of rights): a pártatlan és független bírósághoz való jog, a fegyverek egyenlősége, az adatok és dokumentumok teljes megismerése, a bírósághoz fordulás joga, a bíróság előtti egyenlőség és a jogorvoslathoz való jog, stb.¹⁰

A 7/2013. (III.1.) AB határozatában az Alkotmánybíróság – korábbi alkotmánybírósági határozatokra hivatkozva – rámutatott arra, hogy „a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljességéhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is.

A tisztességes eljáráshoz való jognak a részjogosítványa, a jogorvoslathoz való jog tekintetében az Alkotmánybíróság az Alkotmány hatálya alatt kialakult gyakorlatában abból indult ki, hogy a jogorvoslathoz való jog jogának az egyfokú jogorvoslat eleget tesz.¹¹ Ennek fényében a perben hozott részítélet elleni fellebbezés előterjesztésére vonatkozó jog alkotmányos alapjog, amelyet az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt feltételek mentén lehet csak korlátozni.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata a tisztességes (igazságos) eljáráshoz való jogból és a jogorvoslathoz való jogból részben azonos követelményeket vezetett le, amennyiben a gyakorlat szerint mindkét jog tényleges és hatékony jogorvoslatot követel meg.¹² A tisztességes eljáráshoz való joggal, és az abból következő bírósághoz fordulás jogával kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, „[a]z Alkotmánybíróság a bírósági eljáráshoz való jogot nemcsak formális, hanem tartalmi követelmények szerint is vizsgálja.”¹³ A jogorvoslatnak pedig – lényegénél fogva – biztosítania kell a jogsérelem orvosolhatóságát, ellenkező esetben a jogorvoslatnak nincsen értelme.¹⁴ Az Alkotmánybíróság megfogalmazásában: „[m]inden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.”¹⁵

A tényleges és hatékony jogorvoslat követelménye sérül akkor, ha az eljáró rendes bíróság jogellenes módon tagadja meg a jogszabály alapján nyitva álló jogorvoslat igénybe vételét. Egyúttal – összhangban az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikk (1) bekezdésének az Emberi Jogok Európai Bírósága általi értelmezésével – nem tekinthető tisztességesnek sem a bíróság eljárása, ha a bíróság a meglévő jogorvoslathoz jogellenes módon nem biztosítja a hozzáférést.

A jelen Indítvány alapjául fekvő alkotmányjogi probléma az, hogy tisztességesnek mondható-e a

⁹ 6/1998. (III.11.) AB határozat

¹⁰ Farkas Henrietta Regina: A tisztességes eljárás főbb részjogosítványainak érvényesülése a büntetőperben

¹¹ Sólyom (Fn. 8.) 591.

¹² Sólyom (Fn. 8.) 581, 604.

¹³ 26/1998. (III. 1.) AB, ABH 1998, 71, 77.

¹⁴ Vö. 57/1991. (XI. 8.) AB, ABH 1991, 272, 282.

¹⁵ Először 23/1998. (VI. 9.) AB, ABH 1998, 182, 186. Ld. még Varga (Lj. 4) Msz. 421., további utalásokkal.

rendes bíróság eljárása, ha a törvény alapján nyitva álló jogorvoslati lehetőséget a konkrét ügyben – az igazolási kérelem jogellenes elutasításával – jogellenesen elzárja az Indítványozó elől, illetve megfelel-e a jogorvoslatihoz való alaptörvényi jognak a törvény alapján nyitva álló jogorvoslati rendszeres bíróság általi jogellenes ellehetetlenítése.

3.3. Azzal, hogy a Kúria elutasította a jogszabályoknak megfelelően előterjesztett igazolási kérelmet, megsértette a tisztességes eljárás követelményét és kiüresítette Indítványozó jogorvoslatihoz való jogát, ezért a Kúria által képviselt a Pkf.V.25.002/2014/2. számú végzésben kifejtett indokolás alaptörvény-ellenes

A Kúria végzésével több szempontból is súlyosan megsértette az Indítványozó tisztességes eljárásához való alapjogát, és ezzel alaptörvény-ellenességet idézett elő. A tisztességes eljárásához való alapjog sérelmét a Pp. 106-107. §-aiban szabályozott igazolási kérelem jogellenes elbírálása idézte elő, amely egyrészt a mulasztás vétlenségének, másrészt a méltányos elbírálásnak a megsértésében állt, mellyel a Kúria megfosztotta az Indítványozót az Alaptörvényben biztosított alapjogától.

Emellett a tisztességes eljárásához való „alapjogcsokor” részjogosítványai közül kiemelendő az önálló alapjogként minősülő jogorvoslatihoz való jog sérelme. A jogorvoslatihoz való alapjogot a Kúria Végzésével azáltal sértette meg, hogy az igazolási kérelem jogellenes elutasítása folytán az Indítványozó fellebbezési jogosultsága elenyészett, így az első fokú jogorvoslatot sem tudta igénybe venni.

E két alapjogi jogsértés alátámasztására az alábbiakat adjuk elő.

3.3.1. A tisztességes eljárásához való alapjog sérelme

Az Indítványozó az igazolási kérelmet a Pp.106-107. §-aiban előírt feltételeknek megfelelően, kellő időben, a mulasztás okának és a mulasztás vétlenségét valószínűsítő körülményeknek az előadásával, az elmulasztott cselekmény egyidejű pótlásával terjesztette elő. A törvényi rendelkezéseknek mindenben megfelelő igazolási kérelem jogellenes elutasítása megsértette az Indítványozó tisztességes eljárásához való alapjogát.

A Kúria Végzésében a tényállás kellő feltárása nélkül, mindössze egyetlen tényezőre – azaz a jogi képviselő váratlanul fellépő betegségének vétlenséget meg nem alapozó voltára – alapította érvelését. Ennek ellenére tette ezt, hogy még az Ítéletábla Végzése is úgy szól, hogy „a jogi képviselő váratlan betegsége **önmagában** kimentési okként nem szolgálhat”, illetve „vizsgálni kell az igazolási kérelemben előadottak tartalmát, a jogi képviselő akadályozottságának jellegét és mértékét”. Ebből a kijelentésből logikailag az következik, hogy a jogi képviselő váratlan betegsége **mellett** egyéb körülmények fennállása azonban a kimentést már megalapozhatja. Ezeket az alábbiakban összefoglalt egyéb körülményeket – különösen a Kúria Végzése által idézett I/11. számú mellékletben csatolt, igazolási kérelmet elutasító bírói döntésekben foglalt tényállások összehasonlításával – a Kúria egyszerűen figyelmen kívül hagyta.

Figyelemmel arra is, hogy a bírói gyakorlat a jogi képviselőkkel szemben a mulasztás tekintetében más eljárásbeli szereplőkkel összehasonlítva szigorúbb követelményeket támaszt, a Megbízó Ügyvédi Iroda az ügy kezdetétől fogva gondosan eljárva gondoskodott helyettesítéséről a Helyettes Ügyvédi Iroda megbízásával annak érdekében, hogy az Ütv. 1. §-ában foglalt kötelezettségeit teljesítse. Ebben a vonatkozásban a Megbízó Ügyvédi Irodának az eljárása eleve egy „többlet-gondosságot” tartalmazott azoknak a jogi képviselőknek az eljárásához képest, akiknek a határidőt mulasztó magatartása miatt elutasításra került az igazolási kérelme a Kúria Végzése által példaként idézett, I/11. számú mellékletben csatolt bírói döntésekben. Az idézett döntések tényállásai szerint ugyanis ezek a jogi képviselők sem előzetesen, sem a váratlan akadályoztatásuk (betegségük) fellépésekor nem gondoskodtak helyettesítéséről – sem saját

tagjaik, sem más ügyvédi iroda meghatalmazása formájában. Nyilvánvalóan eltért például a BH2000.111. számú döntés tényállása a jelen ügy tényállásától, az előbbi ügyben ugyanis a jogi képviselő két hónapig tartó gyógykezelése alatt sem gondoskodott a helyettesítésről, és ez vezetett igazolási kérelme elutasításához.

A Megbízó Ügyvédi Iroda többlet-gondosságát a Kúria Végzésében semmilyen módon nem értékelte, amellyel megsértette a kimentés vétlenségére, illetve a kérelem méltányos elbírálására vonatkozó szabályt is, ezáltal pedig az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogát.

A Kúria Végzésében nyilvánvalóan helytelenül értelmezte a fellebbezés előterjesztésére rendelkezésre álló határidőre vonatkozó szabályt, amikor az Indítványozó terhére róta azt, hogy *„igazolási kérelmében semmilyen indokot nem jelölt meg arra vonatkozóan, hogy mi akadályozta abban, hogy megfelelő munkaszervezés mellett intézkedjen a fellebbezés határidőben történő előterjesztéséről különösen arra figyelemmel, hogy a megfellebbezendő határozat kézhezvételétől számítva már két hét eltelt.”* A bírói gyakorlat ugyanis a I/11. számú mellékletben csatolt, igazolási kérelmet elutasító bírói döntésekben foglalt tényállásokat illetően is következetes abban, hogy a jogosult a határidő utolsó napján is előterjesztheti a fellebbezést, és az igazolási kérelmek elbírálását nem befolyásolja az, hogy a fellebbezési határidő első vagy utolsó napján kerülne sor a fellebbezés előterjesztésére. Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy komplex peres ügynek az Ütv. 1. §-ában foglaltaknak megfelelő előkészítéséhez és a védelemre való felkészüléséhez adott esetben szükség lehet a törvényben biztosított határidő teljességére; erre figyelemmel teremtette meg a jogalkotó a 15 nap törvényes határidőt. Azzal, hogy a Kúria Végzésében az Indítványozó terhére értékelte a határidő utolsó napján tervezett feladást, az Indítványozónak a felkészüléshez szükséges kellő időhöz való jogán keresztül sértette meg a védelemhez való alapjogát, amely a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványa.

A Helyettes Ügyvéd betegségének valószínűsítését illetően a Kúria Végzése ugyancsak alaptörvény ellenességet eredményezett, amikor nem tartotta elegendőnek az Ambuláns lapon szereplő diagnosztikát, miszerint a Helyettes Ügyvédnek *„Ismét ájulásos rosszulléte volt”* és *„Dolgozni nem tudott menni.”* A Kúria Végzésében spekulatív módon, orvosi ismeretek hiányában vont le következtetést a Helyettes Ügyvéd állapotával kapcsolatban, miszerint a Helyettes Ügyvéd ájulásos rosszulléte ellenére képes lett volna gondoskodni helyettesítéséről. Orvosszakértői ismeretek hiányában, általános élettapasztalat alapján is köztudomású tény, hogy az eszméletvesztés az ember kognitív készségeinek olyan beszűkülésével jár együtt, amely kizárja az érintett személy bármilyen cselekvési lehetőségét. A Helyettes Ügyvéd betegsége e jellegében, illetve annak akut fellépésében is különbözik a Kúria Végzése által példaként idézett, I/11. számú mellékletben csatolt bírói döntések tényállásai jogi képviselői betegségétől, amelyek nem a kognitív képességeket nagymértékben érintő megbetegedések voltak.

Ugyanakkor a Kúria Végzésében nemcsak, hogy nem értékelte objektívan a tényállást, hanem Pp. 107. § (2) bekezdését is végeredményben alaptörvény-ellenesen alkalmazta, miszerint a mulasztás vétlenségét elegendő valószínűsíteni.¹⁶ A Kúria Végzésében a spekulatív következtetés ugyanis azt implikálta, hogy a betegség jellegéről és a Helyettes Ügyvéd állapotáról és ebben az állapotában *„képességei lehetséges hatóköréről”* az Indítványozónak konkrét szakértői vélemény alapján felállított bizonyítékokkal kellett volna előállnia ahhoz, hogy a Kúria a mulasztás vétlenségét alaposnak fogadja el. Amennyiben pedig a mulasztás oka és a mulasztó vétlensége tekintetében aggály merül fel, a bíróság köteles lett volna a feleket meghallgatni.¹⁷ Következésképpen, az enyhébb fokú valószínűsítés helyett a bizonyítás *„elvárása”* nyilvánvalóan sérti a Pp. előírását, és ezáltal az Indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát. A jelen ügynek a tényállása tipikusan olyan élethelyzet volt, amelyben az igazolási kérelem alapján a mulasztás következményei orvosolhatók lettek volna, a jogalkotó ugyanis kifejezetten az ilyen helyzetekből fakadó igazságtalanságok megelőzése végett integrálta az igazolási kérelem jogintézményét a polgári perrendtartásba, megelégedve ebben a körben a valószínűsítéssel.

¹⁶ Legfelsőbb Bíróság P. törv. II. 20 646/1980. - BH1981. 150 sz.

¹⁷ Legfelsőbb Bíróság M. törv. I. 10 386/1980. - BH1981. 385 sz.

3.3.2. A jogorvoslathoz való alapjog sérelme

A Kúria Végzése az Indítványozó jogorvoslathoz való alapjogát is megsértette, melynek igénybevétele bár formálisan biztosítva volt, ténylegesen jogvédelmet az egyfokú jogorvoslatot biztosító fellebbezés keretében azonban nem kaphatott a fellebbezés alaptalan elutasítása miatt.

Az EJEB több esetben megerősítette, hogy akkor, amikor az eljárás egészét vizsgálva dönt arról, hogy az eljárás tisztességes volt-e, vizsgálja az elkövetett törvénysértést, és amennyiben az Egyezményben biztosított másik jog sérelme is felmerül, ennek az alapjogsérelemnek a természetét.¹⁸ Annak a kérdésnek az eldöntésénél tehát, hogy az Egyezmény 8. Cikkének megsértése az eljárást, mint egészet tisztességtelenné tette-e, az ügy összes körülményének mérlegelésére van szükség, beleértve az érintett védekezéshez való jogát, valamint a kérdéses bizonyíték minőségét és jelentőségét.¹⁹ Az eljárás egészének tisztességességét illetően az EJEB jelentőséget tulajdonít annak, hogy a bizonyíték mennyire megbízható, illetve milyen más bizonyítékok állnak rendelkezésre, az érintett bizonyíték mennyire volt döntő jelentőségű az ügy végeredménye szempontjából, a bizonyíték valóságát a félnek módjában volt-e megkérdőjelezni, felhasználását ellenezni. A bizonyíték megbízhatóságát és pontosságát pedig befolyásolják azok a körülmények, amelyek között a bizonyítékot megszerezték.²⁰

Az Indítványozó bizonyítékait – különösen az Ambuláns lap és a Megbízó Ügyvédi Iroda ügyvédeknek szabadságengedélyei – noha azok döntő fontosságúak voltak az ügy végeredménye szempontjából, a Kúria Végzésében jogsértően értékelte, mely jogsértés az eljárás egészére döntő hatást gyakorolt a fellebbezés elutasításával és a részítélet jogerőre emelkedésével. Az ügy körülményeinek mérlegelésével tehát megállapítható, hogy az eljárást, mint egészet tette a Kúriának az igazolási kérelem alaptalan elutasításával járó egyszeri, de súlyos jogsértése tisztességtelenné.

3.4. Az Alkotmánybíróságnak a tisztességes eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatos gyakorlata

Az Indítványozó tisztában van azzal, hogy bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik az Alkotmánybíróságoknak hatáskörébe. A tényállás és a bíróság jogértelmezésének vizsgálatára, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a bíróság egy-egy bizonyítási indítványt, bizonyítékot milyen szempontok alapján és miként értékelt), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel.²¹ Az Indítványozó tisztában van azzal is, hogy önmagában az a tény, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bíróságok az indítványozótól eltérő módon értékelték, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonták le, és ezért ő pervesztes lett, még nem teszi az eljárást tisztességtelenné.²² „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.”²³

Az Indítvány azonban nem is azt célozza, hogy az Alkotmánybíróság a Kúria által eldöntött tény- és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül, és a Kúria – a másodfokú ítéletet hatályában fenntartó – álláspontjától eltérően értékelje; az alkotmányjogi panasz nem az alkotmánybírósági eljárást megelőző bírósági peres eljárásban már eldöntött magánjogi jogvita ismételt eldöntésére irányul. Az Indítvány nem azt kifogásolja, hogy a Kúria helytelenül értelmezte, illetve alkalmazta volna a jogot.

¹⁸ Khan kontra Egyesült Királyság, 35394/97, 2000. május 12.

¹⁹ Gäfgen kontra Németország, 22978/05, 2010. június 1.

²⁰ Bykov kontra Oroszország, 4378/02, 2009. március 10., 90. bekezdés

²¹ 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés Indokolás

²² 148/D/2011. AB határozat

²³ 3325/2012. (XI.12.) AB végzés, Indokolás

A jelen Indítvány azt kifogásolja, hogy a Pp. hivatkozott jogszabályi rendelkezéseinek megsértésével a Kúria Végzése megsértette az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való alapjogát, és ezzel alaptörvény-ellenességet idézett elő. A Kúria Végzésében képviselt álláspont elvezet ahhoz a jelen ügyben megvalósult szélsőséges – és az igazságszolgáltatás diszfunkcióit végzetes módon ügydöntő jelentőséghez juttató – és az jogellenesen hoznak meg egy az egész eljárást megfékezésre alkalmas határozatot, és a félnek ezzel szemben végül semmiféle jogorvoslati lehetősége nincs. A tisztességes eljárás megsértésének ennél kirívóbb megnyilvánulását elképzelni sem lehet. Jelen esetben pedig ez vezetett ahhoz, hogy a törvényben biztosított jogorvoslat jogát az Indítványozó nem vehette igénybe, így a jogorvoslathoz való alkotmányos jog sérelme is egyértelműen megállapítható.

A fentiekre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságtól annak megállapítását, hogy a Kúria **Pkf.V.25.002/2014/2.** számú végzése, valamint az Ítéletábla **Gf.II.20.188/2014/2.** számú végzése megsértette az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogát, és XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogát. Erre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Kúria Végzése, Ítéletábla Végzése alaptörvény-ellenességét, és azt semmisítse meg.

Kérjük továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Kúria, és ezzel együtt az Ítéletábla Végzésével egyidejűleg a **Tatabányai Törvényszék 9.G.40.006/2013/38. számon hozott Részítéletének jogerőre emelkedésének alaptörvény-ellenességét** is állapítsa meg. Tekintettel arra, hogy a Kúria Végzése és ezzel együtt az Ítéletábla Végzése a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, továbbá arra, hogy a Részítélet jogerőre emelkedését és ezzel végrehajthatóvá válását a Kúria, valamint Ítéletábla ugyanezen Végzése tette lehetővé, ezáltal a Részítélet is a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét valósítja meg, ugyanazon okokból, amelyek a Kúria Végzését, Ítéletábla Végzését alaptörvény-ellenessé teszik. Mivel így a Részítélet jogerőre emelkedéséhez egy tisztességtelen eljárás vezetett, az eljárás tisztességtelensége, és ezzel alaptörvény-ellenessége szükségszerűen – és a részítélet tartalmától függetlenül – kisugárzik a Részítéletre, amely ezért tehát osztja a Kúria Végzésének, Ítéletábla Végzésének fentebb részletesen indokolt alaptörvény-ellenes jellegét.

Budapest, 2015. május 29.

Tisztelettel:

az Indítványozó
Esztergom Város Önkormányzata képviselőjeként
Romanek Etelka
polgármester

Mellékletek:

- I/1. Kúria Pkf.V.25.002/2014/2. számú végzése, amely ellen jelen alkotmányjogi panasz irányul
- I/2. A Győri Ítéltábla Gf.II.20.188/2014/2. számú végzése amely ellen jelen alkotmányjogi panasz irányul
- I/3. Tatabányai Törvényszék 9.G.40.006/2013/38. számon hozott részitélete
- I/4. Helyettesítési meghatalmazás a [REDACTED] Ügyvédi Iroda részére
- I/5. Indítványozó igazolási kérelme a fellebbezési határidő elmulasztása miatt
- I/6. dr. [REDACTED] házi orvos által 2014. szeptember 9. napján 07:34-kor kiállított Ambuláns lap dr. [REDACTED] állapotáról
- I/7. Igazolási kérelem kiegészítése a fellebbezési határidő elmulasztása miatt
- I/8. BH 2012.14. számú eseti döntés
- I/9. A [REDACTED] Ügyvédi Iroda ügyvédeknek szabadságengedélyei
- I/10. Az Indítványozó fellebbezése a Győri Ítéltábla Gf.II.20.188/2014/2. számú végzése ellen
- I/11. BH 2000.493., BH 1996.595, BDT 2004.1030
- I/12. Indítványozó Mötv. 42.§ 9. pontja szerinti 292/2015. (V. 29.) számú képviselő-testületi határozata